

οὐδέν τι ἄλλο τοσοῦτον ἀναγκαῖον καὶ χρησιμώτατον κρίνεται, ὅσον ὁ τῆς ἱερᾶς καὶ θεοπνεύστου διδασκαλίας καθέστηκε λόγος, πασῶν τῶν ἄλλων ἐννοιῶν ἐξ ὑπερπλέου ὑπερκαίμενος. Διὰ γὰρ τούτου πασῶν τῶν θείων γραφῶν, παλαιᾶς τέ φημι, καὶ τῆς νέας εὐαγγελικῆς χάριτος, ὅσα ἱερογνωσίαις ἐντάλματα καὶ διδάγματα, λόγοις ἰσχυροῖς, καὶ σαφέσιν ἀπαδείξεσιν ἐρμηνευόμενα, ταῖς ἀκοαῖς τῶν εὐσεβῶν ἀραρότως καὶ τρανῶς παρατίθεται, καὶ τὰ φύσει δῆπουθεν ἀκατάληπτα ὄντα τῆς ἐγκρύφου θεολογίας ὄργια ἐκφαντορικαῖς τῶν θεοπνεύστων τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας διδασκάλων, καὶ ἀκαμπλεύτοις ἀναπτυσσόμενα εἰσηγήσειν, εἰς ἀκραιφνή τοῖς μὴ εἰδόσι πιστοῖς καὶ ἄδολον μεταπορθμεύεται κατὰληψιν, δι' ὧν τρέφεσθαι τοὺς πιστοὺς κατὰ ψυχὴν τὰ ἱερὰ ὑπερφυῶς διέξεισι λόγια. περὶ οὖν τούτου τοῦ σωτηρίου καὶ ἀναγκαίου ἔργου ἡ μετρίότης ἡμῶν διὰ φροντίδος οὐ σμικρᾶς ἐνδελεχῶς ἔχουσα, καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐμμερίμνως κηδομένη, δεῖν ἔγνω μηδαμῶς ποτε ὑστερεῖσθαι τὴν καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ ἀγίαν καὶ μεγάλην ἐκκλησίαν τοῦ πατριαρχικοῦ καὶ οἴκου μεγικοῦ τούτου Θρόνου, μήτε ἄμοιρον διατελεῖν ἀνδρὸς τοιούτου ἱεροπρεποῦς, σοφίας καὶ παντοίας παιδείας, θεωρητικῆς τε καὶ πρακτικῆς κεκοσμημένου χάρισι καὶ προτερήμασι τῶν τε λογίων τοῦ πνεύματος, καὶ τῶν ἔξω καὶ θύραθεν πεσπυκασμένου ὑψηλοῖς νοήμασι καὶ θεωρήμασιν. Ὅθεν καὶ ἐπιγνοῦσα τὸν εὐλαδέστατον καὶ σοφώτατον ἐν ἱερεῦσι κύρ Ἡλίαν τὸν Μηναίτην, τὸν ἐκ τῆς νήσου Κεφαλληνίας ὀρμώμενον, ἄνδρα ὄντα βίου καθαρῶ καὶ σεμνοπρεποῦς πολιτείας, καὶ εἰς μέτρον ἱανὸν ἀφίξαντα (sic) σοφίας καὶ θεωρίας, τοῖς ἐκ νεότητος αὐτοῦ περὶ τὴν σπουδὴν πολυμόχθοις καμάτοις ἔντε τοῖς τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερᾶς θεολογίας ἐγκρυφέσι βάθεσι πανσόφως ἐμβεπτέοντα, καὶ μεταλαβόντα τὸ καθαρὸν πόμα τοῦ πνεύματος παρὰ τῶν πηγῶν τῶν Θεοκηρύκων πατέρων τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Ἀποστολῆς Ἐκκλησίας, καὶ καλῶς ἐκτραφέντα τοῖς καθάροις καὶ ὀρθοδόξοις αὐτῶν δάγμασιν.

Τουτῶι τοίνυν οὕτω δοκίμως ἀναφανεῖντι, προετρέψαμεν τὴν ἐπιστασίαν τοῦ διδασκαλικοῦ ὑπουργήματος, καὶ ἱεροκήρυκα καὶ διδασκαλον καθιστώμεν τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας γνώμη κοινῇ καὶ συναινέσει τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῖν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν καὶ ἄδειαν διὰ τοῦ παρόντος δεδώκαμεν διδάσκειν καὶ κηρύττειν καὶ εὐαγγελίζεσθαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἁμβωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ διερμηνεύειν τὰς θείας γραφὰς ἐπομένῳ τῇ γνώμῃ καὶ ὀρθοῖς δόγμασι τῶν θεοπνεύστων διδασκάλων ἀπαρεγκλίτως καὶ ἀπαραλλάκτως ὅτω καὶ ἐπηγγειλάμεθα διδο-

ναι κατ' ἔτος ἀνὰ γρόσια τριακόσια, ἀντιμισθίαν δῆθεν τοῦ κόπου αὐτοῦ, καὶ εἰς χρῆσιν τῶν ἀναγκαίων αὐτοῦ καὶ περίθαλψιν παρεχόμενα αὐτῷ ἀνελλειπῶς, ἐφισταμένης τῆς τοῦ χρόνου διορίσεως. Ὅθεν καὶ εἰς ἐνδειξιν καὶ βεβαίαν ἀσφάλειαν τοῦ ἐμπιστευθέντος αὐτῷ διδασκαλικοῦ λειτουργήματος, γέγραπται τὸ παρὸν ἐμφαντικὸν τῆς τοιαύτης συμφωνίας γράμμα, καὶ ἐδόθη αὐτῷ. » αψδ

» Ἐν μηνὶ Ἰαννουαρίῳ εἶ',

- † ὁ Καισαρείας Κυπριανός,
- † ὁ Ἐφέσου Θεοφάνης,
- † ὁ Ἡρακλείας καὶ Ραιδεστοῦ Νεόφυτος,
- † ὁ Κυζίκου Κύριλλος,
- † ὁ Νικομηδείας Παρθένιος,
- † ὁ Καλκηδόνης Κωνσταντῖος,
- † ὁ Θεσσαλονίκης Ἰγνάτιος,
- † ὁ Ἀδριανουπόλεως Ἀθανάσιος,
- † ὁ Λαρίσης Παρθένιος,
- † ὁ Ἰωαννίνων Κλήμης. »

ΟΛΟΙΠΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

(Συνέχ. ἴδε φυλλάδ. 359.).

Dunster.—Δευτέρα.

Οὐδέποτε πρέπει ν' ἀπελπίζηται τις. Χθὲς βροχή, κατακλυσμὸς, σκότος, μελαγχολία. Σήμερον, ἐνῷ σοὶ γράφω, ἥλιος, χαρὰ Θεοῦ, γλυκυτάτη ἀτμοσφαῖρα. Ἀνεχώρησα τὴν αὐγὴν πεζὸς ἀπὸ τοῦ Williton, συμφωνήσας μὲ τὴν ἀμαξήλατὴν νὰ τὸν περιμείνω ἐνταῦθα, καθόσον τὸ λεωφορεῖον ἀναχωρεῖ τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ Williton διὰ Lynton, διαβαίνον ἐντεῦθεν. Ὁ δρόμος ἕως ἐνταῦθα εἶναι παρὰ τὸν αἰγιαλόν. Ἐξ ἐνὸς μέρους ἡ θάλασσα, μὲ παράλια ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπότομα, καὶ πέραν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ κόλπου ἡμικεκρυμμένα εἰς οὐμίχλην τὰ βουνὰ τῶν Γαλλίων. Ἀριστερόθεν δὲ κοιλάδες, λόφοι, χαριέστατοι, κατάφυτοι, ὀλοπράσινοι. Ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα μικρόν τι καὶ ταπεινὸν χωρίον μὲ τὰ παιδία τῶν χωρικῶν εἰς τὰς θύρας τῶν καλυβῶν των. Εἰς δὲ τὸν δρόμον χωρικά, εἰς ὁδηγῶν τὴν ἀμαξάν του φορτωμένην μὲ λάχανα, ἄλλος μὲ τὰ ἐργαλεῖα ἐπ' ὤμου, πάντες δὲ χαιρετοῦντες φιλοξένως τὸν διαβάτην. Ἀλλαχοῦ τῆς Ἀγγλίας δὲν συνειθίζεται ὁ τοιοῦτος χαιρετισμὸς ἄλλὰ χάριτι θείᾳ ὁ σιδηρόδρομος δὲν ἔφερεν εἰσέτι ἕως ἐνταῦθα πάντα τὰ παρακαλουθήματα τοῦ πολιτισμοῦ.

Μετὰ δίωρον περίπατον ἔφθασα ἐνταῦθα ἡ πόλις εἶναι μικρά, ἀλλὰ καθαρὰ καὶ εὐρυθμὸς. Εἰς τὸ κέντρον τῆς πλατείας, ὑπάρχει ξύλινος στρογγύλη οἰ-

κοδομή ἀρχαία, ἥτις ἐχρησίμευε ποτε ὡς ἀγορά. Ἐνῷ σοὶ γράφω, ζωγραφίζει αὐτὴν καλλιτέχνης τις περικνητῆς. Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἀξιοπερίεργον ἐνταῦθα εἶναι τὸ φρούριον ἢ ὁ πύργος, δὲν ἠξεύρω πῶς νὰ τὸ ὀνομάσω τὸ Dunster Castle ἐν συντομίᾳ. Τοῦτο ἔκτισε πρὸ ὀκτὼ αἰώνων, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Νορμανδικῆς κατακτήσεως, εἰς ἐκ τῶν ἐταίρων τοῦ κατακτητοῦ, ὁ Mohur νομίζω. Ἀλλ' εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ἐλισάβετ, κατὰ τὸν 16 αἰῶνα, ὠκοδομήθη τὸ νεώτερον καὶ μεγαλύτερον μέρος αὐτοῦ· ἡ ἀρχαία οἰκοδομὴ εἶναι μικρὸν τετράγωνον φρούριον κισσοσκεπές. Κατὰ τοὺς ἐμφυλίους πολέμους, τὸ φρούριον τοῦτο δὲν ἔμεινε ἀργὸν ἢ ἄφρονον. Μίαν νύκτα ἐκοιμήθη ἐν αὐτῷ ὁ ἀτυχὴς Κάρολος ὁ Α', ὑπέστη δὲ διαφόρους κατὰ καιροὺς πολιορκίας καὶ εἶναι ἐκ τῶν ἱστορικῶν μνημείων τοῦ τόπου. Ἀλλὰ παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτί ὁ καιρὸς τῶν τοιούτων φρουρίων. Ὅτε ὁ ἄρχων, ὁ ὀπλοφόρος εὐγενῆς, ἐκάθητο ἐκεῖ ὑψηλὰ, ὡς γυψ εἰς τὴν φωλεάν του, καὶ τὸν ἔτρεμον αἶ ὑπὸ τὴν σκιάν του ζῶντας εἰς καλύβας χωρικοί, τότε τὸ φρούριον τοῦ εὐγενοῦς εἶχε τὴν σημασίαν του· ἡδὴ εὐμορφαίνει τὴν χώραν.

Οἱ ἀπόγονοι τῶν παλαιῶν κατόχων τοῦ Dunster Castle, ζῶσιν ἤδη ἐν αὐτῷ, ἐπιτρέπουσι δὲ εἰς τοὺς περιηγητὰς νὰ ἐπισκέπτονται τοὺς ὠραίους κήπους του· καὶ εἶναι τῷ ὄντι ὠραῖοι καὶ ἀξιοθέατοι. Τὸ φρούριον εἶναι ὠκοδομημένον ἐπὶ τῆς ἄκρας ὑψηλοῦ καὶ ἀποκρήμνου λόφου, οἱ δὲ κῆποι τὸ περιζώνουσιν. Ἡ θέα ἐντεῦθεν εἶναι ὠραία, ἐκτεταμένη καὶ ποικίλη· ἐξ ἑνὸς μέρους φαίνονται λόφοι ὑψηλοὶ καὶ σφενδερῶν, εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς τῶν ὁποίων διακρίνεται ἵχνη ῥωμαϊκοῦ στρατοπέδου· παρέχει ἀνοίγονται οἱ λόφοι καὶ βλέπεις εἰς τὴν ἀπόστασιν ἄλλα βουνὰ ἡλιοφώτιστα. Κάτωθι δὲ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, εἰς χεῖμαρρος τρέχων σχηματίζει καταρράκτας, τοὺς ὁποίους ἐκ διαλειμμάτων βλέπεις ἀνχμέσον τῶν πυκνῶν κλώνων τῶν δένδρων, ἅτινα καλύπτουσι τὴν ράχιν τοῦ λόφου μέχρι τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους εἰς ἀπόστασιν δύο ἢ τριῶν μιλίων φαίνεται ἡ θάλασσα. Τὸ μεταξὺ δὲ μέρος γῆς εἶναι χωρισμένον διὰ φραγμῶν, καὶ βόσκει πρόβατα ἢ βόες ἐπὶ τῆς χλόης. Εἰς τὴν ἄκρην τῆς προκείμενης ἐκτάσεως, μία λωρὶς αἰγιαλοῦ ἀμμώδους καὶ ποικιλοχρόου, καὶ ἐπὶ τέλους ἡ θάλασσα, μὲ τὰ πρόβατά της καὶ ἐκείνη.

Lynmouth.—Τρίτη.

Ὁ ἀσθενὴς γέρον μου εἰς Williton μοὶ ἐξέφραζε προχθὲς τὴν ἀπορίαν του, πῶς δύναμαι νὰ εὐχαριστῶμαι ταξειδεύων μόνος, μὴ ἔχων πλησίον μου τι-
νά, ὅστις ν' ἀκούῃ τὰ ἐπιφωνήματά μου καὶ τὰς ἐντυπώσεις μου. Σοὶ ὁμολογῶ ὅτι ἡ τοιαύτη ἔλλειψις

δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ θαυμάζω καὶ νὰ ἡδύνωμαι. Βεβαίως ἂν εἶχα σύντροφόν τινα, ὅποιον τὸν ἐπεθύμουν, ἤθελεν εἶσθαι καλῆτερον· ἀλλὰ ἀφοῦ παρόντα οὐδένα ἔχω ν' ἀκούῃ, κατὰ τὸν γέροντα, τὰ ἐπιφωνήματά μου, ἀκούέ τα σὺ μακρόθεν. — Καὶ πῶς νὰ σοὶ περιγράψω ὅσα εἶδον καὶ βλέπω; ἡδυνάμην νὰ μεταχειρισθῶ τὸν τρόπον, δι' οὗ ὁ Βολταῖρος ἔλεγε νὰ σχολιάσῃ τὸν Corneille, ἀντὶ δηλαδὴ πάσης παρατηρήσεως ἢ ἐξηγήσεως, γράφων ὑπὸ ἐκάστην τοῦ μεγάλου τραγικοῦ σελίδα τὰς τρεῖς λέξεις· beau, sublime, magnifique. Ἀλλ' ἂς πασχίσω νὰ σοὶ δώσω νύξεις τινάς, ὅπως σχηματίσης εἰ δυνατόν ἰδέαν τινὰ τῶν ὠραίων μερῶν, τὰ ὁποῖα διήλθον καὶ εἶδον, καὶ ἅτινα εἶναι τῶντι ἄξια τῆς τριάδος ταύτης τῶν Βολταϊρικῶν ἐπιθέτων.

Χθὲς σοὶ ἔγραφα ἀπὸ Dunster. Χθὲς—καὶ ὁμοίως μοὶ φαίνεται ὅτι μὴν παρῆλθεν ἔκτοτε· τόσαι νέαι ἐντυπώσεις διεδέχθησαν ἀλλήλας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸν μυελόν μου, ὥστε δὲν θεωρῶ ἀρκετὸν πρὸς τοῦτο τὸν καιρὸν ἀπὸ χθὲς ἕως σήμερον. Ὁ δρόμος ἀπὸ Dunster ἕως ἐνταῦθα εἶναι ὠραιότατος· ἀνήφορος, κατήφορος, καὶ τὰ πάντα· πράσινα, ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν χωρία. Ἐν ἐξ αὐτῶν τῶν χωρίων εἶναι τὸ Porlock, μικρὰ μᾶλλον πόλις κειμένη εἰς πεδιάδα, εἰς τοὺς πρόποδας ὅρους τὸ ὅποιον λίαν ἀποτόμως ὑψοῦται εἰς 1300 ποδῶν ὕψος. Ἀντὶ τριῶν, ζευγνύουσιν ἐνταῦθα ἑξ ἵππους, καταβαίνουσι δὲ καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ἀναβατῶν, διὰ ν' ἀνέλθῃ ἡ ἄμαξά τὸν τραχὺν ἀνήφορον. Ἰδρῶσα ἀναβαίνων, ἀλλ' ὅποτε ἐστρεφόμεν ὀπίσω ἀντεμειβόμεν διὰ τὸν κόπον· ὅποιος ὀρίζων, ὁποία θέα! ἡ πεδιάς ὅλη τοῦ Porlock ὑποκάτω μου ὡς χάρτης. Ἀντικρὺ μου τ' ἄλλα βουνὰ, ἅτινα κατέβημεν ἐρχόμενοι ἀπὸ Dunster, πέριξ μου δὲ σειραὶ βουνῶν, ἡ μία ὀπισθεν τῆς ἄλλης, καὶ ἀριστερόθεν μου ἡ θάλασσα κυανῇ καὶ ἀπέραντος.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ἀνέβημεν πάλιν εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ ἐμπρός. Τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ δρόμου ἐγένετο ἐν τῷ σκότει, μὲ μόνον τὸ φῶς τῶν φανῶν τῆς ἁμάξης. Ἀλλ' ἔχει τὸ θέλημα τῆς τοιαύτης νυκταρινῆς ὁδοιπορίας· ὁ ποδόκτυπος τῶν ἵππων, ἡ τριβὴ τῶν τροχῶν, ὁ θόρυβος τῶν λωρίων, ὁ ἀένναος ἀναρθρὸς διάλογος τοῦ ἁμαξηλάτου μὲ τοὺς ἵππους του, αἱ ὁμιλίαι μὲ τοὺς συνοδοιπόρους, καὶ τὰ διάφορα μικρὰ ἐπεισόδια τοῦ ταξειδίου, ὅλα συντελοῦσιν εἰς τὸ νὰ παρέρχωνται αἱ ὥραι ταχέως καὶ διασκεδαστικαί.

Ἐφθάσαμεν ἀργὰ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Lynmouth. Σκότος βαθύ, καὶ ἐντὸς τοῦ σκότους ὁ φοβερὸς κρότος ἑνὸς καταρράκτου. Ἐρεθίζει μεγάλως τὴν περιέργειαν ν' ἀκούῃς τοιοῦτον πάταγον εἰς τὸ πλευρόν σου, καὶ νὰ μὴ δύνασαι νὰ ἴδῃς πῶς τὰ

ὕδατα κατρακυλοῦσι καὶ πῶς ἀφρίζουσιν. Ἀλλ' ἡ νύξ ἡμέρα δὲν γίνεται, *gaz* ἐνταῦθα δὲν ὑπάρχει· ὑπομονὴ λοιπὸν ἕως αὐρὸν καὶ ὕπνος.

Καὶ ἀπόψε ἐνθ' σοὶ γράφω ἀκούω τὸν ὀρμητικὸν καὶ ἡχηρὸν καταρράκτην. Ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ φίλου δὲν μ' ἐξιππάζει πλέον, διότι εἶδον καὶ τὸ πρόσωπόν του.

Ἰδοὺ δ' ἐν συνόψει καὶ ἡ σημερινὴ ἡμέρα μου:

Συγκρίσεις δὲν ἀγαπῶ, διότι παραδέχομαι πολλῶν εἰδῶν τὸ ὠραῖον· ὥστε δὲν θέλω νὰ σοὶ εἶπω ὅτι δὲν εἶδον ποτὲ ὠραιότεραν φύσιν ἀπὸ τὴν ἐνταῦθα· ἀλλὰ βεβαίως τοιοῦτου εἶδους τοποθεσίας τοσοῦτον θελκτικὰς καὶ ὠραίας ποτὲ δὲν εἶδον. Ὅπως δ' ἐννοήσης τὸ εἶδος, ἀνάγκη νὰ σοὶ περιγράψω ὀλίγον τὴν τοπογραφίαν τῆς χώρας. Τὸ ἐσωτερικόν, τὸ ὁποῖον εἰσέτι δὲν ἐπεσκέφθην εἶναι τόπος βουνώδης καὶ ἔρημος· ἐκτάσεις ἀπέραντοι ἀκαλλιέργητοι καὶ μὴ ἐπιδεκτικαὶ σχεδὸν καλλιιεργείας, ἔλη καὶ δάση. Πρὸς τὴν θάλασσαν (ὁμιλῶ διὰ τὸ βόρειον μέρος) τὰ βουνὰ ταῦτα ἀπολήγοντα, σχηματίζουν παραλίαν ὑψηλοτάτην ἀπότομον καὶ ἀπόκρημνον, διακοπτομένην ἀπὸ μέρους εἰς μέρος ἀπὸ ἀνοίγματα μεταξὺ τῶν βουνῶν, δι' ὧν χύνονται τὰ ὕδατά των εἰς τὴν θάλασσαν· ἡ ποικιλία καὶ ὠραιότης τῶν τοιούτων ἀνοιγμάτων καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικόν καὶ εἰς τὴν παραλίαν, ἀποκαθιστᾷ τοσοῦτον θελκτικὴν τὴν χώραν. Διὰ νὰ συλλάβῃς καλητέραν ἔτι ἰδέαν τῆς τοπογραφίας, φαντάσθητι σωρὸν κώνων (τοιαῦτα τὰ βουνὰ ἐνταῦθα) ἀνίσων σχημάτων καὶ μεγεθῶν· μεταξὺ δὲ τῶν διχοφύων κώνων, παντοίως κοιλάδας καὶ φάραγγας καὶ χαράδρας καὶ στενωπούς· εἰς τὸ βάθος ἐκάστης φάραγγος ἢ ἐκάστης κοιλάδος ῥέει εἰς ποταμὸς, ἢ χεῖμαρρος, μικρὸς ἢ μεγάλος, πίπτων ἀπὸ βράχου εἰς βράχον καὶ βοῶν καὶ ἀφρίζων. Φαντάσθητι λοιπὸν τὰ ἀπόκρημνα πλευρὰ τῶν λόφων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατάφυτα καὶ δασωμένα, κάποτε δὲ καὶ ὀλόγυμνα ὡς τὰ βουνὰ τῆς Σύρου· ἀλλ' εἰς τὸ βάθος, εἰς τὰς κοιλάδας, δένδρα πάντοτε, καὶ μεταξὺ τῶν κλώνων τὸν καταρράκτην· καὶ τὰς μικρὰς κοιλάδας ἀποληγούσας εἰς τὰς μεγαλητέρας, καὶ φερούσας τὸν χεῖμαρρον αὐτῶν εἰς τὸν μεγαλητέρον χεῖμαρρον τῆς μεγαλητέρας κοιλάδος, φαντάσθητι ταῦτα πάντα ὅπως δύνασαι καὶ εἰπέ: *beau, sublime, magnifique*.

Τὸ *Lynmouth* κεῖται εἰς τὴν παραλίαν, εἰς τοὺς πρόποδας ἐνὸς ὑψηλοῦ βουνοῦ ἀπολήγοντος εἰς κρημνὸν ἀπότομον· δεξιόθεν δὲ καὶ ἀριστερόθεν βουνά, ἐπίσης ἀπότομα, ἃ τινὰ ἤθελον σχηματίσει ἐκτεταμένην κοιλάδα, ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ ὀπισθεν τοῦ *Lynmouth* βουνόν, δι' οὗ χωρίζεται εἰς δύο ἡ ὑποθετικὴ αὕτη κοιλάς, ἣ μᾶλλον σχηματίζονται δύο στεναὶ κοιλάδες ὀπισθεν τοῦ *Lynmouth*, εἰς τὸ βά-

θος ἐκάστης τῶν ὁποίων ῥέει ποταμὸς, φέρων τὸ ὄνομα *Lynn*, (ἀνατολικὸς *Lynn* καὶ δυτικὸς)· καὶ οἱ δύο δὲ ποταμοὶ ἐρχόμενοι εἰς ἐν, πλησίον τοῦ ξενοδοχείου μου, ἐνχακαλίζονται ἀλλήλους καὶ ἐπὶ μιᾷ κοίτης ῥέοντες μὲ βοήν τεραστίαν, ἠδονῆς πλέον ἢ ἀπελπισίας ἐκφρασιν, κ' ἐγὼ δὲν ἡξεύρω, πηγαίνουσι καὶ χύνονται μετὰ ὅθ' περίπου βημάτων ἠνωμένην ὑπαρξιν, εἰς τὴν μητέρα ἢ εἰς τὸν τάφον αὐτῶν, τὸν εὐρὺν ὠκεανόν.

Τὸ ἀριστερόθεν τοῦ *Lynmouth* βουνὸν ὑφούται καθέτως σχεδόν, (ἢ καὶ χωρὶς τὸ σχεδόν)· εἶδος *Λυκαδῆτος*, ἀλλ' εἰς μέγα, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου κεῖται ὡς φωλεὰ ἀετοῦ τὸ *Lynton*. Ἀμφοτέρω δ' αἱ κωμοπόλεις αὗται εἶναι χαριέσταται καὶ ἀπλοϊκώταται· ὁ πολιτισμὸς τὰς ἀφῆκεν ἡσύχους μέχρις ὥρας· δὲν ὑπάρχει ἐνταῦθα μήτε *gaz*, μήτε σιδηρόδρομοι ἢ τηλεγράφοι, μήτε τράπεζα, ἢ κἂν ἐφημερίς.

Σήμερον τὴν πρωῒαν ἤρχισα τοὺς περιπάτους μου ἀπὸ τῆς κοιλάδος τοῦ ἀνατολικοῦ *Lynn*· ὅλον ἀνὴρ φορὸς· ὥστε ὁ ποταμὸς κατερχόμενος, ἀδιακόπως σχηματίζει καταρράκτας· τὰ ἐνθεν καὶ ἐνθεν ὑψηλὰ ἔρη, ἐξ ἐνὸς μέρους δασόφυτα, ἐκ τοῦ ἄλλου ἄγρια καὶ γυμνά· μετὰ δύο περίπου μιλίων περίπατον ἔφθασα εἰς μέρος καλούμενον *Watersmeet*, ὃ ἐστὶν ὕδατων ἐνώσις, καθότι ἐνταῦθα ἕτερος καταρράκτης, κατερχόμενος ἀπὸ ἄλλην κοιλάδα, χύνεται ἐντὸς τοῦ *Lynn*.

Ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν δύο καταρράκτων, εἶναι ὠκεοδομημένον ὠραῖον τι οἶκημα, ἐπὶ τὸ ἐλβετικώτερον, εἰς εἶδος *chalet*. Ὁραῖον τὸ μέρος. Δένδρα πανταχόθεν καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ ποταμὸς ῥέων ἐπὶ τῶν βράχων.

Αἰωνίως τὰς αὐτὰς λέξεις μεταχειρίζομαι. Δένδρα βράχοι, ὕδατα, ἀφροί· ἀλλὰ συμπεραίνεις· διὰ τῶν συστατικῶν τούτων ὁπόση ποικιλία δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Ἐδῶ οἱ κλάδοι πυκνοὶ, ἐκεῖ ἀραιοί. Ἐδῶ ὁ ποταμὸς κρημνιζόμενος καὶ ἀφρίζων· ἐκεῖ εὐρίσκων μιᾷ στιγμῇ ἡτυχον ὑπαρξιν εἰς εἶδος λεκάνης, ὑπὸ τῶν βράχων σχηματιζομένης· ἐδῶ μικρὰ γέφυρα, παρέχει ἄλλο τι, καὶ ὑπεράνω τούτων πάντων οὐρανὸς καθαρὸς καὶ ἥλιος—ἥλιος, οὐχὶ πλέον βροχή.

Ἀνέβην τὸ χωρίζον τὰς δύο κοιλάδας βουνόν, καὶ ἐπέστρεψα εἰς *Lynmouth* διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ δυτικοῦ *Lynn*· ὠραία καὶ αὕτη, ἀλλ' οὐχὶ ὅσον ἢ πρὸς ἀνατολὰς ἀδελφὴ τῆς.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἀσθμαίνων καὶ κεκοπικώς· ἀλλὰ δι' ἐμὲ ὅταν ὁδοιπορῶ, ἀνάπνυσις εἶναι ἡ κίνησις. Ὁμοιάζω τοὺς ἵππους, τοὺς ὁποίους περιπατοῦσι μετὰ τὸν κάματον. Πάλιν λοιπὸν τοὺς πόδας ἐπὶ ὤμου καὶ ἐμπρός· ποῦ; πρὸς τὸ *Glen-thorne*. Ἡ ἄγουσα ἐκεῖ ἀτραπὸς, εἶναι εἰς τῶν μα-

γευτικωτέρων περιπάτων ὅσους ποτὲ ἔκαμα. Φαντάσθητι — (πάλιν φαντάσθητι) τὸ ἀντικρὺ τοῦ Πόρου βουνόν, ἀλλ' ὅλως ἀπότομον, ὡς νὰ τὸ ἐσπρωξῇ Τιτάν τις διὰ τοῦ ὤμου του, ὅπως τὸ στήσῃ ὀρθότερον καὶ πλέον κάθετον ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Φαντάσθητι δὲ τὸ βουνόν, ἢ μᾶλλον τὸν κρημνὸν τοῦτον, ἐπὶ πέντε ἢ ἑξῆς μίλιας μέχρι τοῦ Glenthorne ἐκτεινόμενον, καὶ ἀντὶ ἐλαιώνων καὶ λεμονώνων κάλυψέ τον ποῦ μὲν με δάση ἀγρίων δένδρων, ποῦ δὲ με χλόην, ἐφ' ἧς βόσκουσι πρόβατα, καὶ με πτέριν τὴν ὁποίαν διασχίζει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κατὰ τρομὸς τις λαγῶς. Φαντάσθητι καὶ τὰς διαφόρους ἐσοχὰς καὶ ἐξοχὰς τοῦ βουνοῦ τούτου, καὶ τοὺς φάραγγάς του, ἕκαστον με τὸν καταρράκτην του, καὶ εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἄνευ αἰγιαλοῦ τὴν θάλασσαν, τὴν ὁποίαν βλέπεις ὑποκάτω σου κατακάθετον σχεδὸν, ἀπὸ ὕψους 4000 περίπου ποδῶν· καθότι εἰς τοσοῦτον ὕψος εἶναι χαρκαγμένα ἡ ἀτραπὸς, εἰς τὰ ἀπόκρημνα πλευρὰ τοῦ βουνοῦ. Φαντάσθητι δὲ καὶ τὴν ἀτμοσφαῖραν διχυρῇ καὶ ὠραίαν, ὡς ἦτο σήμερον, καὶ τὴν θάλασσαν γληνιαίαν καὶ κυανὴν, καὶ ἐρημίζαν ἄκραν καθ' ὅλον τὸ διαστημα, καὶ ὕστερον ἀπὸ ταῦτα πάντα εἰπέ μοι ἂν δὲν ἔχω δικαίον νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἡμέραν μου. Ἀλλ' ἐπίτρεψόν μοι νὰ μὴ τὴν μακρύνω περισσότερο καὶ νὰ σοὶ εὐχθῶ τὴν καλὴν νύκτα.

(*Ἐπεται συνέχεια.*)

ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΘΕΙΡΣΙΟΥ

ἐπιγράμματα ἑλληνικὰ τρία.

Κύριοι Συντάκται τῆς Παρδώρας.

Ἐπειδὴ κατ' αὐτὰς ἐτελέσθη ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ ἀγωνιστοῦ Ὀδυσσεῶς Ἀνδρούτσου, ἔλαβον ἐκ τούτου ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῶ, ὅτι ἐν τῷ ἐν Μονάχῳ τῆς Βαυαρίας κοιμητηρίῳ κεῖται πρὸ ἐτῶν τεθαμμένος ὁ μόνος υἱὸς τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, καὶ ὅτι τὸ ἐπὶ τοῦ ἀξιολόγου μαρμαρίνου τάφου τοῦ ἐπιγράμμα, ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ τοῖς Ἑλλήσι γνωστοτάτου Θεϊρσίου, τοῦ καὶ ἐμοῦ διδασκάλου, δικτηρῶ ἀντιγεγραμμένον ἐν τοῖς δελταρίοις μου, ὁμοῦ μετ' ἄλλων δύο ὁμοίων, συνθεμάτων τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς, ἐγγεγλυμμένων ἐπὶ τάφων δύο ἄλλων Ἑλλήνων, κηδευθέντων πάνυ ἀγαπητικῶς ὑπὸ τῶν ἀλλογενῶν. Τὰ τρία ταῦτα ἐπιγράμματα ἔκρινα ὅχι ἄτοπον νὰ σὰς τὰ σταίλω πρὸς δημοσίευσιν. Ἐχουσι δὲ ὡς ἑξῆς.

Α'.

Ἐνθάδε κεῖται Λεωνίδας, ἔκγονος Ἀνδρούτσου,

υἱὸς Ὀδυσσεῶς, πρὸ τῆς ἡθῆς ἀποθανὼν ἐν Μονάχῳ τῇ ΠΠ Δεκεμβρίου Χ[Η]ΗΗΗΔΔΔΠΙ. Τὸν τάφον αὐτοῦ ἀνέστησε παλαιὸς τις φιλέλλην Λοδοῖκος ὁ τῆς Βαυαρίας βασιλεὺς.

Εἰμὶ θάλος πολυπενθὲς ὑπ' ἀνδρῶν βλαστὲν ἀρίστων,
Οἵτινες ἀντ' ἀρετῆς ἔργ' ὀδυνηρὰ πάθον·
Τὸν γὰρ πάππον ἐλαῖν νηλεῶς ἐφόνευσ' ὁ τύραννος,
Οὐδὲ βία, ἀλλὰ δόλη, φάρμακα λυγρὰ διδούς·
Τὸν δ' αὖ γεννητῆρα, τὸν ἐν πολέμοις ἀδάμαστον
Ἐχθροδαπῇ πύργου κρήμνισαν ἐκ μεγάλου·
Μήτηρ δ' ἡ Παρνασσὸς ἐνὶ σπῆσει μ' ἐτίκτεν,
Ἐνθάδε δωδεκάτῃ κλαῦσεν ἀποφθίμενον.

Β'.

Ἐνθάδε κεῖται Ἡλίας Μαυρομιχάλης ὁ Σπαρτιάτης, ἱππότης τῆς Βασιλικῆς τάξεως τοῦ Σωτῆρος, ταγματάρχης καὶ ὑπασιπιστῆς τῆς Α. Μ. Ὁθωνος, βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, βιώσας ἔτη ΔΔΔΠΙ, τελευτήσας ὑπὸ χολέρας ἐν Μονάχῳ τῆς Βαυαρίας τῇ ΠΠ Νοεμβρίου, ἔτει Χ[Η]ΗΗΗΔΔΔΠΙ. Τὸ μνημεῖον ἀνέστησεν Λοδοῖκος ὁ τῆς Βαυαρίας βασιλεὺς.

Οὔρεα τὰ Σπάρτας προλιπὼν τριφυλάτου ἀνακτος
Ψυχὰν πιστὰ φρονέων καὶ κλέος εἰρυσάμην,
Ἀνδρῶν ἡρώων κρατερὸν γένος ὧν θάμ' ἐν ἔπλοις
Ἀρχὸς ἔδαν πολέμων ἔργ' αἰθῆλα δαεῖς·
Ἀλλ' οὐ μ' ἐξεστάωτε μένος καὶ ἀθέσφατος ἀλκή
Τῇλε πάτρας νόσση λυγρᾷ ἀπολλύμενον.
ὦ πατρίς, ὦ βασιλεῦ, ὦ ἀνήλικα τέκνα καὶ οἶκος
Χαίρει· ὀδύρεσθαι δ' οὐ πάτριον γενεᾷ.

Γ'.

Τὸ δ' ἀκόλουθον εἶν' ἐπιγεγραμμένον εἰς τὸ παρὰ τὴν λίμνην Τέγγερνσέ (1 1/2 ὥρας πρὸς νότον τοῦ Μονάχου) ἀναστηθὲν μνημεῖον ἑνὸς Ἑλλήνου μαθητοῦ ὑπὸ τῆς μακαρίτιδος βασιλίσσης τῆς Βαυαρίας Καρολίνης ἐν ἔτει 1836.

Λαμπάδα τὴν Φαίθοντος ἐν Ἀθίῃ πρῶτον ἰδόντα
Γαίῃ κὰν κλεινῇ Βαυαρίῃ πόματον
Ἐσθλὸν Ἀριστοφάνην ἐπὶ κλησὶν Χωματικὸν
Μνήστηρα Μουσῶν σῆμα κέκυθε τόδε.
Τῆς ἡθῆς Ἀίδης οὐ φείσαστο φροῦδα βέβηκε
Πάντα λόγῳ, μελέται, ἐλπίδες εὐπτερυγοί.
Ἄ πολιά μήτηρ διαρπενθῆς! ἡ μάλα λυγρὴν
Υἱὸς ἀποχρημένου πύσσει ἀγγελίην.
Ἐν Ἀθήναις, τῇ 24 Φεβρουαρίου 1863.

Σ. Α. Κ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΜΙΛΟΥΛΗΝ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ.

Τοῦ ἐν ἑλληνισταῖς ἅμα τε καὶ φιλέλλησιν ἐπιφανεστάτου σοφοῦ Εἰρηναίου Θεϊρσίου ἀπόκειται ἐν τῇ Δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ βιβλιοδάρμον τι σχήματος